

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **M. Ż.**

skazanego za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 17 grudnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt II Ka 121/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ełku

z dnia 29 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 621/23,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. pismo obrońcy skazanego zatytułowane „Uzupełnienie do kasacji” z dnia 9 września 2024 r. wobec złożenia go po terminie oraz niestwierdzenia żadnej z okoliczności wymienionej w art. 439 § 1 k.p.k. – pozostawić bez rozpoznania,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sadu Okręgowego w Suwałkach z dnia 14 maja 2024 r., sygn. akt II Ka 121/24 wywiodła – przy zachowaniu ustawowego terminu - obrońca

skazanego M. Ż. – adw. D. G.-A.. Pisemną odpowiedź, po otrzymaniu odpisu kasacji, złożył prokurator, wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Następnie obrońca skazanego, po upływie terminu do wniesienia kasacji, wniosła w dniu 9 września 2024 r. pismo zatytułowane „Uzupełnienie do kasacji” (k. 1102, t. VI – data stempla pocztowego).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pozostawienie pisma zatytułowanego „Uzupełnienie do kasacji” z dnia 9 września 2024 r. bez rozpoznania skutkuje koniecznością sporządzenia uzasadnienia postanowienia z urzędu (w zakresie pkt 2). Z kolei postanowienie zawarte w pkt 1 o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia. Zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. strona może wystąpić o sporządzenie pisemnych motywów tego orzeczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wszelkie oświadczenia i pisma stron procesowych składane po upływie terminu do wniesienia kasacji podlegają rozpoznaniu wyłącznie w zakresie, w jakim ich argumentacja pozostaje w ścisłym związku z zarzutami zawartymi w kasacji. W konsekwencji nie istnieje prawna możliwość rozszerzenia zakresu rozpoznania sprawy przez objęcie rozpoznaniem zarzutów, które nie zostały sformułowane w kasacji. Wyjątek od tej zasady stanowi jedynie wypadek podniesienia poza kasacją i po upływie terminu do jej wniesienia, zarzutu wskazującego na uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2004 r., II KK 332/04, OSNwSK 2004 nr 1, poz. 2217).

W piśmie z dnia 9 września 2024 r. obrońca skazanego wskazuje – choć tylko iluzorycznie - na zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegający na nieprawidłowym obsadzeniu składu orzekającego. Argumentację o zaistnieniu wspomnianej przyczyny, obrońca skazanego osadza przede wszystkim na uzasadnieniu uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, z. 2, poz. 7).

Uwadze obrońcy skazanego umknęło jednak, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, orzekł, iż uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I –4110 – 1/20, jako akt normatywny utraciła moc obowiązującą. Zgodnie zaś z art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. W doktrynie dominuje pogląd, że moc powszechnie obowiązująca orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego powoduje, iż wszystkie inne organy władzy publicznej, również organy władzy sądowniczej, mają obowiązek przestrzegania i stosowania tych orzeczeń. W świetle powyższego stwierdzić należy, że brak jest normatywnych podstaw do podważania konstytucyjnego umocowania Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. oraz jej uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, a także kwestionowania ważności i skuteczności powołań sędziowskich dokonanych przez Prezydenta RP w ramach przysługującej mu wyłącznej i nie podlegającej weryfikacji prerogatywy, na podstawie rekomendacji udzielonej przez ten organ (zob. też m.in.: postanowienie TK z dnia 3 czerwca 2008 r., Kpt 1/08; wyrok TK z dnia 25 czerwca 2012 r., K 18/09; wyrok TK z dnia 11 września 2017 r., K 10/17, OTK-A 2017, poz. 64; wyrok SN z dnia 28 lutego 2023 r., II CSKP 1362/22, Legalis; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2023 r., III KK 23/23, Legalis).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do proceduralnego podważenia statusu sędziego oraz jego działalności orzeczniczej z przyczyn podniesionych w uzasadnieniu uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., a w konsekwencji dopatrywania się bezwzględnej przyczyny odwoławczej w sytuacji, gdy w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2023 r., II KK 539/22).

Warto również podkreślić nie mniej ważną okoliczność, że niedopuszczalne jest przeprowadzanie na etapie postępowania kasacyjnego wnioskowanego przez obrońcę w uzupełnieniu kasacji testu bezstronności, którego materializacja – co oczywiste – odbywa się w odrębnej procedurze określonej przepisami ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 r. (tj. Dz.U. z 2024 r. poz. 334) oraz odpowiednio ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 8 grudnia 2017 r. (tj. Dz.U. z 2024 r. poz. 622). Oczywistym jest więc, że istnienie ustawowych trybów unormowanych we wzmiankowanych ustawach, uniemożliwia badanie przez Sąd kasacyjny, spełnienia przez sędziego orzekającego w składzie sądu odwoławczego, wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu.

Powyższe rozważania w sposób jednoznaczny prowadzą do stwierdzenia, że pismo obrońcy skazanego z dnia 9 września 2024 r. zatytułowane „Uzupełnienie do kasacji” tylko pozornie wskazuje na zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. To z kolei implikuje konieczność pozostawienia omawianego pisma bez rozpoznania jako złożonego po terminie.

ł.n

[a.ł]